

(1925 - 2004)

MEHMET ALİ TAŞLICA

MEHMET ALİ Taşlıca Ağabey 1922 Eskişehir doğumludur... Bediüzzaman Hazretleri ve talebeleri 1935 senesinde Eskişehir hapishanesinde yatarken, O, karşısındaki lise mektebinde talebeydi. Kendisi senelerce bu şehirde trafik plâkacılığı yapmıştır. 15 Nisan 2004 tarihinde vefat eden ağabeyimiz, birçok defa Üstad Bediüzzaman hazretlerini ziyaret etmiş ve görüşmüştür.

Kendisini 21 Mayıs 2000 tarihinde Eskişehir’de ziyaret ettik, hatıralarını dinledik. Bizi Risale-i Nur’da sıkça bahisleri geçen –kendisinin de Bediüzzaman’ın hapiste olduğu yıl talebe olduğu- Eskişehir Lisesini ve lisenin karşısındaki Eskişehir Hapishanesinin yıkılmış ve şimdi yol yapılmış yerlerini gezdirdi. Bu mekânların o günkü durumlarını tasvir ederek anlattı. Ayrıca Bediüzzaman’ın hapiste iken kerametle dışarı çıkıp, namaz kıldığı Ak Camiye de götürdü, o hatıraları anlattı. Daha sonra Eskişehir kabristanında medfun ‘Mehmed Çalışkan’ ağabeyin kabrine gittik, dualarda bulunduk.

O gün, teknik bir sebepten dolayı anlattıklarımı kaydedemedim maalesef. Mehmet Ali Ağabey, arzum üzerine hatıralarını, tablo kalitesinde mükemmel bir el yazısıyla yazıp, mektup olarak adresime gönderme lutfunda bulunmuştur.

BEDİÜZZAMAN’I AĞLATAN ESKİŞEHİR LİSESİ İLE ALÂKALI KONU:

“Bir zaman, Eskişehir hapishanesinin penceresinde bir Cumhuriyet Bayramında oturmuştum. Karşısındaki lise mektebinin büyük kızları, onun avlusunda gülerak rakediyorlardı. Birden manevî bir sinema ile elli sene sonraki vaziyetleri bana göründü. Ve gördüm ki: O elli-altmış kızlardan ve talebelerden kırk-ellisi kabirde toprak oluyorlar, azab çekiyorlar. Ve on tanesi, yetmiş-seksen yaşında çirkinleşmiş, gençliğinde iffetini muhafaza etmediğinden sevmek beklediği nazarlardan nefret görüyorlar, kat’î müşahede ettim. Onların o acınacak hallerine ağladım. Hapishanedeki bir kısım arkadaşlar ağladığımı işittiler. Geldiler, sordular. Ben dedim: Şimdi beni kendi halime bırakınız, gidiniz.” (Şuâlar 198)

HAPİŞHANESİNDE İKEN AK CAMİDE NAMAZ KILAN BEDİÜZZAMAN...

Bu hadise Tarihçe-i Hayat kitabında şu şekilde geçiyor:

“Eskişehir hapishanesinde iken de; bir Cuma günü, hapishane müdürü, kâtip ile otururken bir ses duyuyor:

- Müdür bey! Müdür bey!

Müdür bakıyor. Bediüzzaman yüksek bir sesle:

- Benim mutlaka bugün Ak Camide bulunmam lâzım.

Müdür:

-Peki Efendi Hazretleri, diye cevap veriyor. Kendi kendine: "Herhalde, Hoca Efendi kendisinin hapiste olduğunu ve dışarıya çıkamıyacağını bilemiyor" diye söylenir ve odasına çekilir. Öğle vakti; Bediüzzaman'ın gönlünü alayım, Ak Camiye gidemeyeceğini izah edeyim düşüncesiyle Üstadın koğuşuna gider. Koğuş penceresinden bakar ki, Bediüzzaman içeride yok! Hemen jandarmaya sorar, "İçeride idi, hem kapı kilitli" cevabını alır. Derhal camiye koşar. Bediüzzaman'ın ileride, birinci safda, sağ tarafta namaz kıldığını görür. Namazın sonlarında Bediüzzamanı yerinde göremeyip, hemen hapishaneye döner; Hazret-i Üstadın; "ALLAHÜ EKBER" diyerek secdeye kapandığını hayretler içerisinde görür." (Bu hadiseyi bizzat o zamanki hapishane müdürü anlatmıştır.) (Tarihçe-i Hayat sayfa 217)

Mehmed Ali Taşlıca ağabeyin hatıraları şöyle:

BÜTÜN SUALLERİME RİSALE-İ NUR’DAN CEVAP BULDUM

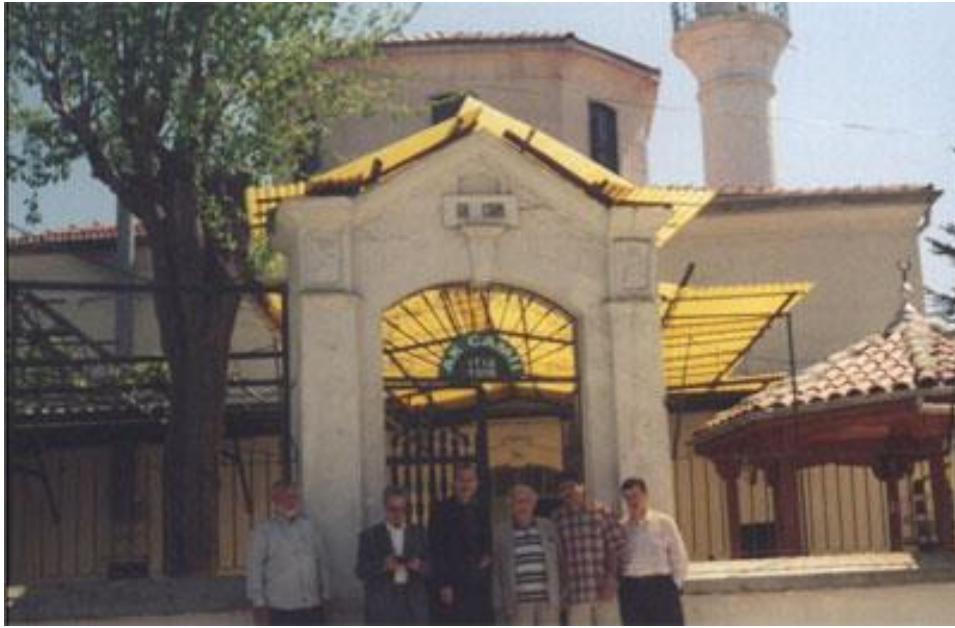
“Sene 1935 Eskişehir Lisesi Orta birinci sınıfına kaydoldum. Seneler sonra kendilerini tanıyıp, konuşup ve dualarına dâhil olduğum Üstadımız Bediüzzaman Hazretlerini gördüm, fakat kendilerinin kim olduğunu bilmiyordum.

“Medrese-i Yûsufiye (hapishane) okulumuzun karşısında idi. Kalabalık kişiler her gün 20–30 kişilik guruplar halinde uzun bir zincire ikişer ikişer kilitlenip, iki taraflarında mavzerlerine süngü takmış jandarmaların nezaretinde Ağır Ceza Mahkemesine götürülüp getiriliyorlar, idam talebiyle muhakeme ediliyorlar, haklarında hiç sır sızdırılmıyordu. Bizler, yalnız acıyıp Allah kurtarsın diyerek yetiniyorduk. Haddizatında o zaman ne Risale-i Nur’u ne de Bediüzzaman Said-i Nursi’yi tanımiyordum...

“Sene 1955. Eskişehir–Sivrihisar Caddesi Yıldız Oteli karşısındaki Gürgenci Pasajında trafik plâkacılığıyla iştilgal etmekteyim. Sakal bıraktım, devamlı dinî eserleri mütalâa ediyor, şiddetli muhabbetim beni bir mübareğin eteğine yapışmaya sevk oluyordu.

“Bir gün Pasajda bir şezlonga yaslanmış elimde kitap, yorgunluğumu gideriyordum. Bir dostum geldi, karşı komşu ya da birileri geldiler. Arkadaşımla onların yanına gittik ve konuşmalarına iştirak ettik. Onlardan –Hacı Şuayip Tabakçı– olduğunu sonradan öğrendiğim zat bana: “Maşaallah seni ya çalışır veya elinde bir kitap okuyor olarak görüyorum. Anlaşıyor ki okumayı seviyorsun. Bediüzzaman’ın Risale-i Nur namındaki Kur’an tefsirini okudun mu?” dedi. Ben “hayır!” dedim. “Eğer o eserleri okursan bütün müşkülünü halleder, her sualine cevap alırsın” dedi. (Allah ondan ebediyen razı olsun) Arkadaşım onların nerede satıldığını biliyorum dedi. O zaman Eserler gizlice satılıyor, takipler, baskınlar, muhakemeler sık sık vuku buluyordu. Gittik saatçi Şükrü ve Muhiddin (Yürüten) kardeşlerden mevcut eserlerden ne varsa hepsini aldık.

“Artık hem okuyor hem de derslere devam ediyordum. Ağabeyler yalnız Risale-i Nur okumamı “başka eserleri okuyarak zihnini karıştırma” diyordu. Bu hâl bende bir taassup fikri uyandırdı. Risaleleri okudukça hakikat tecelli ediyor, taassup değil hakikat olduğunu anladım, zira her sualıme cevaplar bu eserlerde vardı. Zira her meseleyi ispat yoluyla akla takrib ediyordu. Okumalar devam ediyor, dersleri hiç aksatmıyordum.”

ESKİŞEHİR AK CAMİ: 1935 senesinde Bediüzzaman ve talebelerini misafir eden Eskişehir hapishanesinin yakınlarında bulunan bu Ak Cami, Üstad’ın hapishaneden kerametle çıkıp namaz kıldığı mübarek bir mekândır. Mehmet Ali ağabey, bu Caminin Halk Partisi devrinde ağır cezalı mahpuslar için hapishane olarak kullanıldığını, kendisinin jandarma olan bir akrabası sayesinde bu mahpusları zincirlerle bağli olarak gördüğünü anlattı. Daha sonraları Üstadımızın bu Camiye namaz kılmak için tekrar geldiğini ve namazlarını minberin hemen yanında kıldığını söyledi.

Sağdaki büyük bina Eskişehir Lisesidir. Sonradan adını Atatürk Lisesi yapmışlar. O zamanlar Lisenin önünde bulunan ve Bediüzzaman'ın, "büyük kızları raks ederken gördüm" dediği "avlu" yola gitmiş. Karşısında mavi otobüsün görüldüğü yerde ise, Üstad'ın, "penceresinden Lise Mektebine baktığım" dediği Eskişehir Hapishanesi bulunuyormuş. Mehmet Ali Taşlıca aynı tarihte (1935) bu okulda talebe...

RİSALE-İ NUR DÜNYADA OKUNACAK

"Seneler geçti, bende Üstadımızı görmek arzusu uyandı. Bir gün pasajdan caddeye çıktım, Yıldız Otelinde kalabalık vardı. Sordum, Bediüzzaman hazretlerinin geldiğini öğrendim. Her tarafta polisler vardı, içeriye kimseyi almıyorlardı, fakat ben görmek azminde idim, kalabalık içinde bir görevli gibi kapıya kadar geldim. Kapıda sonradan adının Ceylan Çalışkan olduğunu öğrendiğim ağabeyimize, Üstad ile görüşmemi sağlamasını rica ettim. Bana bir iş buyurdu, "o işi yap, saat 12'de Ankara yolu üzerinde Sanayi Çarşısı mevki'inde bekle" dedi.

"Gittim tarif edilen yerde durdum, o esnada babam geldi, kendisi oto boyacısı olan kardeşim Asım'ı ziyarete geliyormuş. "Baba bekleyelim... Kısmet olursa Bediüzzaman Hazretleri gelecek inşallah görüşmek nasip olacak" dedim. Bekliyoruz, vakit yaklaşıyor... "Ben çok heyecanlıyım, sanki kalbim duracak" dedim babama. O esnada saat 12, karşıdan Isparta 20001 plâkalı kestane rengi bir Amerikan arabası görüldü ve tam önümüzde durdu.

"Şubat ayı idi. Üstadımız yorgana bürünmüş arkada oturuyordu, pencere açıldı, musafaha edildi. Babama adını sordu. Babam "Salih" dedi. (Babam Saraybosna'lıdır. Asker olarak Osmanlı ordusuna dâhil olmuş. Balkan, 1.Cihan ve İstiklâl muharebelerine iştirak etmiş, Balıkesir'de terhis olmuş. Gönen'de Annemle evlenmiş ve Türkiye'de kalmış.)

"Üstad babama memleketini sordu O da memleketinden bahsetti. Üstadımız, Rus esareti dönüşü Avrupa'nın birçok yerlerini görmüş, müjdelere verdi... "Risale-i Nur'un dünyada okunacağını" söyledi, "Ümitvar olunuz" dedi. Benim siyah sakalıma nazar etti "Maşaallah" dedi. Risale-i Nur'a sıdk ile sarılmamı saadet ve selâmetin ancak onda olduğunu söyledi. (Sonradan öğrendim şoför Mahmut Çalışkan ve yanındaki Mustafa Acet idi.) Üstadımız: "Kardeşim Mustafa, kardeşlerin isimlerini al, dualarımıza dâhil edelim" dedi. Ve arabası Emirdağ'ına müteveccih yollandı... Muhterem Kardeşim! Üstad'la tanışmamız böyle oldu."

"Bir gün dükkânıma Yılmaz ve Enver adlarında iki gedikli zabıt geldi. Birlikte Emirdağ'a gittik. Üstadımızın havacılar karşı hususi muhabbeti vardı. Kolayca mahalli ikametine kabul edildik. Üstadımız yatakta uzanmış yatıyor, başucunda Zübeyir Ağabey tercümanlık yapıyordu, zira sesi çıkmıyordu. Müjdeli haberler veriyor, "İstikbâl içinde en gür sada İslam'ın sadası olacaktır" diyor, askerleri taltif ediyordu.

"Üstadımızla Eskişehir'de kaldığı zamanlar ve gelip gittikçe defalarca görüşmek nasip oldu. Fakat ardında namaz kılmak, hizmetinde bulunmak nasip olmadı. Allah cümlemizi şefaatine mazhar eylesin. Âmin..."